

## PRESUDA SUDA

6. srpnja 1971.(<sup>\*</sup>)

„Potpore industriji željeza i čelika”

U predmetu 59/70,

**VLADA KRALJEVINE NIZOZEMSKE**, koju zastupa profesor W. Riphagen, pravni savjetnik u Ministarstvu vanjskih poslova u Haagu, u svojstvu agenta, uz asistenciju C. R. C. Wijckerhelda Bisdoma, odvjetnika na Hoge Raad (Vrhovni sud), s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u Veleposlanstvu Nizozemske, 8 rue Pierre-d'Aspelt,

tužitelj,

protiv

**KOMISIJE EUROPSKIH ZAJEDNICA**, koju zastupaju njezini pravni savjetnici B. van der Esch i E. Zimmermann, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu É. Reutera, pravnog savjetnika Komisije, 4 boulevard Royal,

tuženika,

povodom tužbe za poništenje prešutne odluke kojom Komisija odbija donijeti, u pogledu Vlade Francuske Republike, obrazloženu odluku u smislu članka 88. Ugovora o EZUČ-u ili odbija toj vladi barem dati preporuku u skladu s člankom 67. Ugovora o EZUČ-u,

SUD,

u sastavu: R. Lecourt, predsjednik, A. M. Donner i A. Trabucchi, predsjednici vijeća, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars (izvjestitelj), P. Pescatore i H. Kutscher, suci,

nezavisni odvjetnik: K. Roemer,

tajnik: A. Van Houtte

donosi sljedeću

### Presudu

- 1 Tužbom se zahtijeva poništenje prešutne odluke Komisije o odbijanju, koja proizlazi iz neispunjavanja zahtjeva koji joj je podnijela Vlada Kraljevine Nizozemske 24. lipnja 1970., a u kojem je od Komisije zahtijevala, prvenstveno, da odlukom na temelju članka

88. Ugovora o EZUČ-u utvrdi da je Vlada Francuske Republike odobrenjem zajmova s niskom kamatom francuskoj industriji željeza i čelika u okviru V. gospodarskog i socijalnog razvojnog programa prekršila svoje obveze iz navedenog Ugovora i podredno, da toj vladi da preporuku predviđenu u članku 67. Ugovora o EZUČ-u.

- 2 Tuženik osporava dopuštenost tužbe i ističe da je dopisom od 4. prosinca 1968., poslanim tužitelju 9. prosinca, obavijestio francusku vladu o razlozima zbog kojih smatra da članak 4. točka (c) Ugovora nije primjenjiv i da treba zauzeti stajalište da nije potrebno dati preporuku na temelju članka 67.
- 3 Tuženik tvrdi da je s obzirom na to da je tužitelj dozvolio da prođe osamnaest mjeseci između datuma kada je bio obaviješten o stajalištu Komisije i datuma kad je podnio tužbu, tužba zakašnjela.
- 4 Vlada Francuske Republike obavijestila je Visoko tijelo u rujnu 1966. o svojoj namjeri da donese mjere utvrđene u spomenutom programu u korist industrije željeza i čelika.
- 5 Na sjednici Vijeća 29. lipnja 1967. Visoko tijelo obavijestilo je države članice da u skladu s njegovim prethodnim ispitivanjem, zabrana iz članka 4. točke (c) nije primjenjiva i da nije potrebno dati preporuku na temelju članka 67.
- 6 Tuženik je dopisom od 4. prosinca 1968., koji je potpisao njegov predsjednik, obavijestio Vladu Francuske Republike da iako, po njegovom mišljenju, članak 4. točka (c) Ugovora zabranjuje državne potpore kojima se poduzećima u sektoru ugljena i čelika dodjeljuju posebne pogodnosti, na temelju utvrđenja i informacija koje mu je dostavila ta vlada to se ne odnosi na dotične zajmove, jer kamatna stopa kod navedenih zajmova ne predstavlja posebne pogodnosti za industriju željeza i čelika.
- 7 Komisija je također istaknula da bi navedene mjere, međutim, mogle utjecati na uvjete tržišnog natjecanja u smislu članka 67. stavka 1. Ugovora.
- 8 Po mišljenju Komisije navedene mjere ne ispunjavaju druge uvjete utvrđene u članku 67. stavcima 2. i 3. te stoga preporuka u smislu članka 67. nije potrebna.
- 9 Dana 9. prosinca 1968. tuženik je, nakon što je proučio mjere koje je francuska vlada donijela u korist industrije željeza i čelika, obavijestio Vladu Kraljevine Nizozemske o svojem stajalištu pisanim putem.
- 10 Toj je obavijesti bio priložen dopis od 4. prosinca 1968.
- 11 Dopuštenost tužbe valja ispitati u okviru tih okolnosti.
- 12 Članak 35. Ugovora o EZUČ-u, čija namjena je proširiti ovlast nadzora zakonitosti postupanja Komisije na one slučajeve kada se ta institucija suzdrži od donošenja odluke ili davanja preporuke, otvara mogućnost za podnošenje tužbe pred Sudom na temelju pretpostavke o prešutnoj odluci o odbijanju koja nastaje istekom roka od dva mjeseca u kojem je Komisija na temelju Ugovora dužna ili ovlaštena donijeti odluku ili dati preporuku, ali propusti to napraviti.

- 13 Istekom tog razdoblja nedjelovanja, zainteresirana stranka ima na raspolaganju još jedan mjesec za podnošenje tužbe pred Sudom.
- 14 Međutim, Ugovor ne predviđa rok za izvršenje prava upućivanja predmeta Komisiji u skladu s prvim i drugim stavkom članka 35.
- 15 Iz zajedničke svrhe članaka 33. i 35. proizlazi da – imajući u vidu posebne poteškoće koje šutnja nadležnih tijela može prouzročiti zainteresiranim strankama u izvršavanju prava dodijeljenih člankom 35. – u obzir se također moraju uzeti zahtjevi pravne sigurnosti i kontinuiteta postupanja Komisije na kojima počivaju rokovi za podnošenje tužbe iz članka 33.
- 16 Ti zahtjevi ne mogu imati tako kontradiktorne posljedice da bi u prvom slučaju postojala obveza djelovanja u kratkom vremenu, dok u drugom slučaju ne bi bilo nikakvog vremenskog ograničenja.
- 17 Taj je stav potvrđen u sustavu rokova iz članka 35., koji određuje rok od dva mjeseca da Komisija zauzme stajalište i rok od mjesec dana da zainteresirana stranka pokrene postupak pred Sudom.
- 18 Stoga iz članaka 33. i 35., kada ih se razmatra zajedno, proizlazi da pravo upućivanja predmeta Komisiji ne traje neograničeno.
- 19 Ako se od zainteresiranih stranaka na taj način zahtijeva poštovanje razumnog roka u slučaju da Komisija ne reagira, još je jači razlog da tako bude kada postane očito da je Komisija odlučila ne reagirati.
- 20 U ovom slučaju, nizozemska vlada je 9. prosinca 1968. obaviještena o dopisu poslanom francuskoj vladi 4. prosinca 1968., tako da nije moglo biti nikakve sumnje u pogledu stajališta Komisije o meritumu tog problema, tim više jer je o njemu na zahtjev tužitelja raspravljalo Vijeće i jer je nizozemski ministar za gospodarstvo u dopisu Komisiji od 5. travnja 1968. ponovno bio skrenuo pozornost na zabrinutost svoje vlade.
- 21 Osim toga obaveza suradnje koju državama članicama nalaže članak 86. mora državu članicu koja smatra da je sustav potpora protivan Ugovoru potaknuti na korištenje Ugovorom predviđenih postupaka i pravnih sredstava u trenutku u kojem je učinkovita intervencija još uvijek moguća, a položaj trećih osoba nije nepotrebno ugrožen.
- 22 S obzirom na te okolnosti, vrijeme od osamnaest mjeseci proteklo između obavijesti od 9. prosinca 1968. i zahtjeva upućenog Komisiji 24. lipnja 1970. radi otvaranja postupka iz članka 35., ne može se smatrati razumnim rokom, a još se manje može opravdati, jer obavijest od 9. prosinca 1968. nije ni u kojem pogledu sadržavala ništa novo ni neočekivano.
- 23 Stoga se 24. lipnja 1970. nizozemska vlada više nije mogla pozivati na članak 35. Ugovora o EZUĆ-u.
- 24 Tužba se odbija kao nedopuštena.

### **Troškovi**

25 U skladu s člankom 69. stavkom 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove.

Tužitelj nije uspio u postupku.

Slijedom navedenog,

uzimajući u obzir postupovne akte,

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja,

saslušavši usmena očitovanja stranaka,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice za ugljen i čelik, a posebno njegove članke 4., 33., 35., 67. i 88.,

uzimajući u obzir Protokol o Statutu Suda Europske zajednice za ugljen i čelik,

uzimajući u obzir Poslovnik Suda Europskih zajednica,

SUD,

odbacujući sve daljnje ili suprotne zaključke proglašava i presuđuje:

- 1. Tužba se odbija kao nedopuštena.**
- 2. Tužitelju se nalaže plaćanje troškova.**

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 6. srpnja 1971.

[Potpisi]

---

\* Jezik postupka: nizozemski